
Lászlóffy Csaba

MÁRAI

(haldoklás öt tételben)

1.

Tünetek: teljes kimerültség,
többnapos hallgatás (*ezt van kivel*);
botorkálás – bottal, kitapogatva
akkurátusan minden lépést.
Tünetek: abszurd eseménytelenség,
fizikai és szellemi magány.

2.

Valami meglepetést, valami
érthetlent, ami még
marasztal. Nem úgy, mint a föld,
vagy a nemzet.

De csak a nyelv.
„Túlnépesedett” halottaimé.

3.

Jó lenne elaludni. Semmi több.

4.

Óceánpart. Taxival (egyelőre)
meglátogatni a hamvaimat
őrző sírhullámhantomat...
Igaz: *magyar honvéd nem áll őrt!*
De hátha őrzik majd a cápák.

5.

L. hangja újra s újra: „Milyen lassan
halok meg.” Neki mégis sikerült.
Nincs igazságtétel – de van hova
megszökni a valóság öntudatlan-
kegyetlen terrorja elől...

(Egyáltalán,
tudom-e mi a halál? Pascal,
veled nevetek. „*Úriember
nem vállalkozik olyasmire, amirez
nem ért.*”)

Parnasszus, 2003. ősz